

"Ik wil graag van tevoren zeggen, zoals altijd..."

Toespraak van Bruno Gröning, München, 27 oktober 1950

Verwijzing

Dit is een afschrift van het in steno genotuleerde verslag van de toespraak van Bruno Gröning, gehouden op 27 oktober 1950 bij natuurgeneeskundige Eugen Enderlin in München.

Opnames van Bruno Grönings voordrachten, origineel gesproken, zijn verkrijgbaar op CD, en kunnen via het bijgaande internet adres besteld worden:

www.bruno-groening-stiftung.org

Toespraak van Bruno Gröning, München, 27 oktober 1950

"Ik wil graag van tevoren zeggen, zoals altijd..."

Beste genezing zoekenden!

Ik wil graag van tevoren zeggen, zoals altijd, dat men mij het verbod om te genezen weer voor de neus heeft gehangen. Maar waar de nood het grootste is, daar is God dichtbij. En ook jullie mogen niet ontkomen aan jullie geluk, doordat ik dit nog kon realiseren, jullie tenminste hier te begroeten. Ik kom altijd weer op het juiste moment. Maar jullie moeten weten waarom jullie zijn gekomen.

Mijn weg, die ik ben gegaan en die ik verder te gaan heb, weet ik. Maar het is aan jullie.

Zojuist sprak ik hier een heer, die ik, toen hij grote pijn leed, nog niet kende. Het is jullie niet onbekend, dit kleine boekje, dat jullie deels al hebben, en dat is de opname, dat is de gezichtsuitdrukking, waarmee ik mij ging instellen voor deze persoon, die mij helemaal niet bekend was, waarvan ik noch naam noch woning, noch enige ziekte of pijnlijke plekken wist. Ik bevond me in een geheel andere buurt. Er kwam alleen maar een telefoontje van een vrouw, die deze zieke heel goed kende. Dus zocht ik contact met hem en zei hem, waar hij de pijn had, wat voor een lijden hij had en alles, wat zoal aan de hand was. Een kwartiertje later was hij zelf aan de telefoon. Hij had het bed pijnvrij verlaten en sprak nu zijn dank uit. Deze persoon kon zich tot nu toe maar moeizaam op twee krukken voort bewegen, onder grote pijn. Zojuist was hij hier, zonder krukken, ondanks dat hij een behoorlijke weg had afgelegd. Dat maakt hem niets meer uit. Hij wist precies, dat hij hier daadwerkelijk die hulp zou krijgen, ondanks dat hij mij, noch ik hem persoonlijk kende. Alleen maar van horen zeggen. Zijn menselijk instinct had hem ertoe gedreven, door te zeggen: "Mij kan maar een iemand helpen en dat is Gröning." Dit zeg ik niet tegen jullie, zodat jullie mij misschien gaan vereren of dat ik mij misschien op een voetstuk wil plaatsen. Maar nee. Dit zijn steeds weer de uitspraken van de kant van veel zieken, en deze mensen hebben daadwerkelijk, tijdens hun zwaar lijden, hun ware menselijke instinct

”Ik wil graag van tevoren zeggen, zoals altijd...”

Toespraak van Bruno Gröning, München, 27 oktober 1950

weer teruggekregen, en ze zeggen het zo, zonder veel over mij te hebben geweten, zij hadden gewoonweg het vertrouwen.

En waarom zou ik jullie nog meer van zulke gebeurtenissen opnoemen van mensen, die reeds hulp en genezing hebben ontvangen, zonder mijn gezicht te zien, zonder werkelijk met mij te hebben gesproken.

Ik zie hier de heer, ik zie hier de kleine dame. Ook zulke mensen hebben hulp ontvangen, en ik kon er niets aan doen, dat deze plaatsvonden, zodat de botten weer konden rekken en strekken. Maar ik kon er ook niets aan doen, als ze van tevoren geen pijn leden, en ineens de pijn voorhanden was. Dat is niet mijn schuld. Maar zo was het beter, stel men had deze mensen wellicht in een strek-machine gespannen, zoals deze reeds door mensenhand is ontworpen. Dat mensen zich hier tegen verzetten en steeds weer zeggen, *nee, daar ga ik niet naar toe, en geen weg is me te ver, Gröning op te zoeken* – dit kan ik begrijpen. En als ze dan bij me waren, dan gebeurde er zoveel. Ik vertel jullie niet iets, wat niet waar is. Als ik al die adressen nog zou bezitten, dan zou ik jullie nog veel van deze mensen kunnen opnoemen. En hoe het werkelijk gebeurd is? En daarom zeg ik zoals altijd, het vertrouwen in mij moet instinctief zijn. Niet alleen maar zeggen: *Ik heb vertrouwen!, en innerlijk denkt hij toch iets anders*. Dat zou fout zijn. Alleen uit pure innerlijke overtuiging; van binnen uit moet het komen en zeggen: *Mij geneest niemand meer, ik ben niet bang voor de weg, voor de tijd, ik ben nergens bang voor, ik moet gaan*. Dat is de innerlijke drang, dat is het eigenlijke menselijke instinct, die de mens reeds lang, jaren lang, niet alleen de huidige generatie, nee, maar ook reeds veel mensen duizenden jaren geleden zo gaandeweg hebben verloren. De mens is immers zo klein geworden, dat zelfs het dier ja zelfs dieren hem reeds ver, heel ver vooruit zijn. De mens is in de loop der jaren in plaats van vooruit, achteruit gegaan. Het bewijs hiervoor is het dier, dat vandaag de dag nog in Gods vrije natuur leeft, zijn dierlijke instinct heeft bewaard en de mens verloor zijn menselijk instinct. De mens is immers zo goedgelovig. Waarom? Omdat hij in de loop der jaren, zo langzamerhand, steeds weer en nog steeds misleid werd. Hij is immers erg goedgelovig, hij is te verleiden. Goedgelovig, in zoverre, als een persoon hem iets beloofd, dan denkt hij, het reeds te bezitten, hij zou al alles hebben. Zo iemand ben ik niet, jullie grote beloftes te doen. Want ik zeg zoals altijd, iedereen moet weten, wat hij van mij wil. Hij moet weten, naar wie hij is gekomen. Daarom zou het fout zijn, als men mij de vraag stelt, wat ik genezen kan. Stel u ook de vraag, wie ik genezen kan. Genezen kan ik de mensen, dit wil zeggen, helpen kan ik die mensen, die mij het vertrouwen schenken en uit eigen innerlijke overtuiging naar mij toe zijn gekomen, en als hij deze weg gaat, waar ik hem steeds weer met heel mijn hart om kan vragen, de juiste weg, die wij mensen allemaal moeten gaan, dat is de weg naar God, waarop wij weer de verbinding krijgen, de verbinding met het grote Goddelijke Werk. Want van daaruit kunnen wij mensen

"Ik wil graag van tevoren zeggen, zoals altijd..."

Toespraak van Bruno Gröning, München, 27 oktober 1950

alleen maar het goede verwachten. Maar het gaat niet, als de een of de ander denkt en zegt: *Ik geloof in God*, of: *Ik ga naar Gröning, hem vertrouw ik*. Als dat maar lege woorden zijn, wanneer dit niet van binnen uit komt, is het doelloos. Deze mens kan ik dan niet helpen. Alleen, als u uit pure overtuiging, uit pure innerlijke drang, naar mij toe bent gekomen, kan u hulp worden geboden.

En daar geloof ik met zekerheid ook te kunnen zeggen, dat jullie mij hieromtrent heel goed hebben begrepen en dat jullie nu weten, dit serieuzer te nemen, dan dat jullie je dit van tevoren hadden voorgesteld. Ik weet, er zijn hier en daar altijd weer mensen, die zo hun eigen ideeën hebben en denken, dat ik dit en dat moet doen. Nee, ik hoef niet eens voor jullie te staan, ik hoef niet eens tot jullie te spreken. Jullie komen alleen maar op een bepaalde plek, waar veel mensen zijn, om daar de hulp te ontvangen. En vanaf deze plek wijst men jullie de concrete weg, die jullie voor eeuwig en altijd te gaan hebben. Want vandaag bevinden jullie je op de verkeerde weg. In de loop der tijd zijn jullie stukje bij beetje van de echte richting, van de ware Goddelijke weg afgetrokken, men heeft jullie verleid met materiële dingen, met mooie, prachtige, met opgepoetste dingen, die niet echt waren. En toen jullie op dit punt waren, dachten jullie, alles te kunnen krijgen, wat men jullie van de kant van satan had beloofd. En niets van dit alles hebben jullie gekregen, niet eens hulp. Niemand van de mensen is er mee bezig anderen te helpen. Dat jullie willen leven, is duidelijk, en toen trok men jullie het laatste van je lijf. Dat was de gezondheid, dat waren al je bezittingen, waarvoor je gewerkt had. En vandaag kan men jullie alleen nog maar zeggen: *Ik kan niet, en wij kunnen niet*. Het beschamende is, dat men, waar daadwerkelijk een persoon bestaat, die de mensen hulp biedt, dat men hem dat ook nog verbiedt. Het is niet mijn schuld, het is ook niet jullie schuld. Hetgeen ik te doen en te laten heb, weet ik, en ik ben van mijn weg niet afgeweken. Wat ik de arme zieken reeds verleden jaar beloofd heb, ben ik nagekomen. Toen men mij de vraag stelde, toen veel buitenlanders, dit wil zeggen, die ook mensen zijn, toen zij niets nalieten mij naar hun land te halen, omdat ze heel goed weten, dat ook daar net zoals hier net zoveel zieken zijn, die tevens hulp nodig hebben. En die mensen hebben juist gehandeld, dat ze niets hebben nagelaten, om mij naar hun geboorteland te trekken, om daar mensen de hulp te geven. En de arme duitse zieke werd zich hiervan bewust en stelde derhalve terecht de vraag: *Mijnheer Gröning, blijft u in Duitsland?* Ik heb "ja" gezegd, "ik blijf, net zolang ik het kan verdragen. Ik beloof het jullie, ik zal niets nalaten, om voor jullie allemaal de weg vrij te maken, de weg naar mij toe, zodat ik jullie kan helpen. Zou het echter te zwaar zijn, dat ik het niet meer verdragen kan: Is het vandaag niet Duitsland, dan is het morgen een ander land. Dan arme Duitsers! En het hoogtepunt heb ik bereikt.

Niets heb ik nagelaten, ik heb mijn woord gehouden en ik moet deze dingen nog afwachten. Misschien, komt het nog zover dat ik zeg: Volk, bepaal jij!

"Ik wil graag van tevoren zeggen, zoals altijd..."

Toespraak van Bruno Gröning, München, 27 oktober 1950

Want tot noch toe is het altijd zo geweest, ondanks dat er ook mensen naar me toe kwamen, die nog enige scepsis hadden, maar toch nog zeiden: *U moet in Duitsland blijven!* Dat doe ik uit vrije wil. Het gaat mij om mijn reeds gegeven woord, en ik kan hieromtrent nog altijd verantwoording afleggen, ik kan steeds weer zeggen, ik ben mijn gegeven woord nagekomen.

Maar tot nu toe was het altijd zo, dat wanneer mensen, zieke mensen, naar me toe kwamen, zij voor het grootste gedeelte hulp hebben gekregen. Ook zonder dat ik ter plekke was, waar steeds meer mensen waren.

En dat zou in feite voor anderen moeten volstaan, zodat men zou moeten zeggen, dat het uitgesproken verbod ten onrechte bestaat, wij kunnen dit niet meer tegenhouden. Want het is immers helemaal niet nodig dat ik zelf aanwezig ben. Want hoeveel genezingen moet ik nog opnoemen, waarbij ik zelf niet aanwezig was. Ik heb alleen maar tegen mijn naaste medewerker gezegd: "Zeg het ook tegen de genezing zoekenden, ook al ben ik niet hier, ik verricht massale genezingen op afstand." En er gebeurde zoveel. Ontelbare zieken stapten uit hun ziekte, alsof er niets was, alsof ze altijd gezond waren geweest, alsof ze nooit ziek geweest waren. Daarom heb ik hier de laatste poging gedaan, doordat ik de heer Enderlin gevraagd heb en dit zonder meer werd toegezegd, te zorgen voor de zieken, om voor hun de weg vrij te maken, zodat ze de hulp kunnen ontvangen. Zelf hoef ik daarom niet aanwezig te zijn. En ik geloof ook hier met zekerheid te kunnen zeggen, dat jullie een, al is het maar een kleine reactie in jullie lichaam gevoeld hebben. En zo gaat dit verder en verder, ook al zijn jullie niet meer hier; doe thuis het zelfde! Maar met het grootste innerlijke vertrouwen, niet het uiterlijke. Dan gebeurt wel datgene, wat er gebeuren moet. Maar jullie moeten, wat essentiële voorwaarde is, niet met jullie lijden bezig zijn, maar jullie lichaam voelen, dit wil zeggen binnenin kijken of al deze dingen nagaan, die zich nieuw bemerkbaar maken in uw lichaam en dit eens volgen, dat is zeer interessant.

Niet dat de een of ander denkt tegen mij te moeten zeggen: *Mijnheer Gröning, mijn handen, mijn armen, mijn benen, mijn hele lijden*, maakt niet uit wat voor een zwaar lijden de een of ander heeft. Dit is niet nodig. Ik zeg zoals altijd: Ieder mens kan zich bewegen. Dat is net, alsof ik jullie een cadeau geef, een pakje. Het fatsoen verlangt het toch, en, zodat jullie de hartelijke dank kunnen uitspreken, openen jullie dit pakje, dat ik jullie zojuist als geschenk gebracht heb. En dan komt deze innerlijke blijdschap, deze dankbaarheid komt tot uitdrukking. Jullie zeggen: *Dat heb ik niet verwacht, maar ik dank u!* Dat komt vanuit het hart. Hier is het niet anders.

Als jullie dit geschenk ontvangen, wees dan toch nieuwsgierig! Probeer dan toch, wat jullie tot noch toe niet konden, of jullie het ineens wel kunnen. Als jullie je van tevoren niet konden bewegen, of dat nu ineens wel kan.

"Ik wil graag van tevoren zeggen, zoals altijd..."

Toespraak van Bruno Gröning, München, 27 oktober 1950

Ik heb jullie dit geschenk alleen maar overgedragen, de dank komt mij niet toe. En als jullie mij de dank toch toekennen, dan gooi ik deze meteen van me af, door te zeggen: Deze dank is niet voor mij, deze behoort God toe. En als het een keer niet anders kan, dan neem ik deze dank voor zover aan en dank God, omdat hij mij de kracht geeft, om mensen te kunnen helpen.

Maar ik mag het me niet eigen maken, door te zeggen, ik heb deze dank verdiend. Niets heb ik verdiend, ik doe enkel mijn plicht, en vervul de plaats, waar God mij heeft geplaatst en laat me hier door niemand weerhouden.

Ik hoop dat jullie mij hebben begrepen en vraag jullie nu uit heel mijn hart deze paar woorden ter harte te nemen en dat te doen, waardoor jullie dan kunnen vaststellen, dat jullie alles hebben. Kom alsjeblieft helemaal niet op de gedachte te zeggen: *Ik moet er nog een keer naar toe*. Indien jullie de behoefte krijgen, dan zal men het jullie niet ontzeggen. Maar doorgaans zou ik jullie willen vragen, niet de gedachte te hebben en te zeggen, *als het vandaag niet geholpen heeft, ga ik er weer naar toe en ga ik er vaker heen*. Dat is fout, thuis hebben jullie meer tijd. Misschien moeten jullie anders in bed blijven en weten niet, wat jullie anders nog moeten doen. Jullie hebben meer tijd, om in je ziel te kijken. Jullie hebben meer tijd, om al het mooie, het goede, het Goddelijke te ontvangen.

En daarom kan en zal ik iemand nooit het recht geven, ook maar iets van mij te verlangen. Hij hoeft alleen maar dit goede, Goddelijke te verkrijgen. Niet zeggen, je moet, je moet hier, je moet daar zijn. Nee, het gaat ook zo

Net zoals jullie de radiogolf ontvangen via de radio, precies zo ontvangen jullie hier, thuis, of waar jullie je ook bevinden, de Heilstroom. Het gaat ook draadloos. Want de draden zijn immers door mensen gemaakt, die hebben we niet nodig. Wij zijn zonder kabelverbinding door God geschapen. Die verbinding ziet anders uit.

Ik hoop dat jullie mij hebben begrepen en vraag jullie van harte, deze paar woorden ter harte te nemen. Denk hierover verder na en niet schelden, als jullie niet meteen, zoals jullie verlangen, de gezondheid ontvangen. Want dat ligt niet aan mij, dat ligt aan de mensen zelf. Zoals ieder zijn bedje spreidt, zo slaapt hij. En niet verlangen naar enige rijkdom, naar aardse goederen. Want ik zeg zoals altijd: Rijk zijn betekent gezond zijn. Geld is macht, gezondheid is almacht. En hiermee heb ik jullie alles mee op jullie weg gegeven, en jullie zouden moeten weten, dat niet ik jullie de genezing kan geven, nee, ik kan jullie alleen de weg wijzen, ik kan jullie alleen maar helpen, ik kan jullie alleen maar ondersteunen. Want ik maak alleen maar de verbinding, die jullie reeds hebben verloren, de verbinding tot God, de verbinding met het grote Goddelijke Werk, waardoor jullie weer de Heilstroom verkrijgen en zijn dan tijdens jullie leven gezond, fris, vrij en voelen jullie goed. Want dat is geen menselijke zegen, maar dat is Gods zegen. Ik wens jullie alle goeds, en ik vraag jullie nogmaals,

”Ik wil graag van tevoren zeggen, zoals altijd...”

Toespraak van Bruno Gröning, München, 27 oktober 1950

deze weg te gaan, die ik jullie geadviseerd heb. Als jullie het niet willen, dan is het niet aan mij, mensen ertoe te dwingen, want ieder mens moet zelf beslissen. En als hij heeft besloten, deze weg te gaan, dan vindt hij daar de aansluiting aan het grote Goddelijke Werk. Het allerbeste!

Bron:

Archief Bruno Gröning Stichting